

ORPHAN

GREGG HURWITZ

Over het boek

Hij is een mythische figuur, een man wiens naam alleen maar wordt gefluisterd. De *Nowhere Man*. Er wordt beweerd dat hij alles zal doen om je te beschermen als je om zijn hulp vraagt en dat hij nooit faalt. Maar de Nowhere Man is geen sprookje, hij bestaat echt...

Evan Smoak is een man met een missie. Hij zet zijn aanzienlijke persoonlijke vaardigheden en middelen in om hen te helpen die zich tot niemand anders kunnen wenden. Als kind werd hij geselecteerd voor het *Orphan*-project, een officieel niet-bestaand trainingsprogramma binnen de geheime dienst. De *Orphans* werden opgeleid tot de beste geheim agenten ter wereld en de allerbeste onder hen was Evan. Keer op keer werd hij naar de gevaarlijkste plekken gestuurd om missies uit te voeren namens een overheid die elke vorm van betrokkenheid ten stelligste zou ontkennen. Totdat de dag aanbrak dat Evan het Orphan-project zou verlaten om in het niets te verdwijnen.

Maar iemand is hem op het spoor gekomen, iemand die Evans zwakke plek heeft gevonden. Iemand die weet wie hij werkelijk is: ORPHAN X.

‘Lees dit boek. Je zult me er later voor bedanken.’ – David Baldacci

‘Uitstekend qua plot, personages, spanning en vernieuwing.’ – *The Washington Post*

Over de auteur

Gregg Hurwitz is de auteur van vijftien thrillers. Zijn boeken werden genomineerd voor onder andere de CWA Ian Fleming Steel Dagger, en verschijnen in 22 talen. Hij groeide op in de omgeving van San Francisco en woont tegenwoordig in Los Angeles. Hij studeerde Engels en psychologie aan Harvard en vervolgde zijn studie aan Trinity College (Oxford University), waar hij zich specialiseerde in de tragedies van William Shakespeare.

Naast zijn thrillers schrijft Hurwitz screenplays voor Disney, Paramount, Warner Bros. en MGM, alsmede graphic novels voor Marvel (*Wolverine*, *The Punisher*) en DC Comics (*Batman*). Hij was bovendien als schrijver en producent betrokken bij diverse tv-series, doceerde schrijfcursussen en gaf diverse gastcolleges aan internationale universiteiten.

Van dezelfde auteur

De misdaadschrijver
Vertrouw niemand
Dan sterft ze
Jij bent de volgende

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Gregg Hurwitz

Orphan X

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Orphan X

© 2016 by Gregg Hurwitz

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Erik de Vries

Omslagbeeld

© Nik Keevil/Arcangel Images

Omslagontwerp

Select Interface

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0738 8

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Voor alle stoute jongens en meisjes, wetsovertreders en vogel-
vrijen –*

*Philip Marlowe en Sam Spade, Bruce Wayne en Jason Bourne,
Bond en Bullitt, Joe Pike en Jack Reacher, Hawk en Travis
McGee, the Seven Samurai en the Magnificent Seven, Mack
Bolan en Frank Castle, de drie Johns (W. Creasey, Rambo en
McClane), Captain Ahab en Guy Montag, Mike Hammer en
Paul Kersey, the Lone Ranger en the Shadow, Robin Hood en
Van Helsing, Beowulf en Gilgamesh, Ellen Ripley en Sarah Con-
nor, Perseus en Coriolanus, Hanna en Hannibal, the Man with
No Name en the Professional, Parker en Lucy, Arya Stark en
George Stark, Pike Bishop en Harmonica, Lancelot en Achilles,
Shane en Snake Plissken, Ethan Edwards en Bill Munny, Jack
Bauer en Repairman Jack, the Killer en the Killer, Zorro en the
Green Hornet, Dexter en Mad Max, the Dirty Dozen en Dirty
Harry, the Terminator en Lady Vengeance, Cool Hand Luke en
Lucas Davenport, Logan 5 en James 'Logan' Howlett, V en Vic
Mackey, Hartigan en Mary, Sherlock en Luther, Veronica Mars
en Selina Kyle*

– omdat jullie zo slecht zijn dat het weer goed is.

Ripley: Wat je doet is fout.

Luther: Ja, weet ik.

Ripley: Waarom doe je het dan?

Luther: Omdat het góéd is.

– Uit *Luther*, gecreëerd door Neil Cross

Proloog

Vuurdoop

Evans twaalfjarige lichaam zit verstijfd in de passagiersstoel waarin hij in stilte wordt rondgereden. Hij heeft een snee in zijn wang en een blauwe plek op zijn slaap. Het warme bloed dat langs zijn hals naar beneden druipt, vermengt zich met zijn angstzweet. Zijn huid is rood waar de handboeien om zijn polsen hebben gezeten. Zijn hart bonst in zijn borstkas, zijn hoofd.

Hij moet al zijn wilskracht aanspreken om niets te zeggen.

Hij zit nog maar vijf minuten in de auto. Het leer ruikt duur.

De chauffeur heeft zich voorgesteld als Jack Johns. Meer heeft hij niet gezegd.

Een oude vent, vijftig minstens, met een open, knap gezicht. Hij is hoekig, als een catcher, en heeft ook de bijbehorende blik.

Jack trekt een zakdoek uit zijn kontzak, schudt hem open en reikt hem over de middenconsole aan. 'Voor je wang.'

Evan bekijkt de fraaie stof. 'Er zal bloed op komen.'

Jacks gezicht verraaft zijn nonchalance. 'Geeft niks.'

Evan bet zijn gezicht.

Hij was altijd de kleinste geweest, werd bij het sporten altijd als laatste gekozen. Enkel dankzij een reeks zware beproevingen was hij op deze stoel terechtgekomen, was het hem gelukt gekozen te worden.

Toen hij de eerste keer opdook langs de lijn van het gebarsten basketbalveld om de spelende en bekvechtende jongens aan het werk te zien, had geen van hen geweten wat ze van de Mystery Man moesten vinden. Verscholen achter zijn Ray-Ban, zijn vin-

gers de schakels van zijn ketting bevoelend, de ene sigaret met de andere aanstekend. Hij liep traag, leek nooit haast te hebben, maar toch was hij elke keer net zo plotseling verdwenen als hij was verschenen. De geruchtenmachine kwam op gang. Hij was Chester the Molester. Een rijke zakenman met adoptieplannen. Een handelaar op de zwarte markt voor menselijke organen. Een ronselaar voor de Griekse maffia.

Evan was bereid de stap te wagen.

Hij was zo rigoureuus uit de roulatie gehaald dat hij evengoed door een vliegende schotel van straat had kunnen zijn gestraald. In het diepe gegooid; hij was voor het een of ander geronseld, maar Evan had nog altijd geen flauw idee waarvoor.

Het enige wat hij weet is dat de plek waar hij nu naartoe gaat, niet anders dan beter kan zijn dan wat hij in Oost-Baltimore achter zich laat.

Zijn maag laat zich gelden op een manier waarvoor hij zich zelfs hier, zelfs nu geneert. Hij bekijkt zichzelf in de buitenspiegel. Hij ziet er ondervoed uit. Misschien is er op de plaats van bestemming wel voldoende te eten.

Of misschien staat hij zelf wel op het menu.

Hij raapt zijn moed bij elkaar. Schraapt zijn keel. 'Wat wil je dat ik voor je doe?' vraagt hij.

'Dat kan ik je nog niet vertellen.' Jack blijft een tijdje zwijgend doorrijden, totdat hij zich lijkt te realiseren dat een jongen in Evans positie geen genoegen kan nemen met zijn antwoord. 'Ik kan je niet alles meteen vertellen,' vervolgt hij, op haast verontschuldigde toon, 'maar ik zal nooit tegen je liegen.'

Evan slaat hem aandachtig gade. Besluit hem op zijn woord te geloven. 'Zal ik gewond raken?'

Jack rijdt door, blijft strak voor zich uit kijken.

'Dat kan,' zegt hij.

Het ontbijtdrankdilemma

Nadat hij bij een negenvingerige wapenhandelaar in Las Vegas een paar geluiddempers voor zijn pistolen had opgehaald, reed Evan Smoak in zijn Ford-pick-up naar huis, zich tot het uiterste inspannend om zich niet te laten afleiden door de steekwond.

De snee op zijn onderarm had hij opgelopen tijdens een akkefietje in een truckerscafé. Doorgaans bemoeide hij zich, behalve tijdens zijn missies, met niets en niemand, maar er was een vijftienjarig meisje in nood geweest. En daar zat hij dan, moeite te doen om geen bloed op het dashboard te laten lekken onderweg naar huis, waar hij zijn wond fatsoenlijk kon verzorgen. Hij had de snee provisorisch afgebonden met een van zijn sokken, en de knoop met zijn tanden strakgetrokken.

Thuis zou hem goeddoen. Hij had anderhalve dag niet geslapen. Hij dacht aan de fles drievoudig gedestilleerde wodka in het vriesvak van zijn Sub-Zero. Hij dacht aan een warme douche en de zachte lakens op zijn bed. Hij dacht aan de RoamZone-telefoon in zijn handschoenenkastje, die nu elke dag kon overgaan.

Nadat hij zich een weg door de files van Beverly Hills had gebaand, bereikte hij de weldadige Wilshire Corridor, een gebied met woontorens die in Los Angeles als wolkenkrabbers mogen worden beschouwd. Het pand waarin hij woonde, met de flamboyante naam Castle Heights, was het meest oostelijk gelegen, waardoor je vanaf de hoger gelegen verdiepingen vrij uitzicht had over de binnenstad. Aangezien het in de jaren ne-

gentig voor het laatst was opgeknapt, straalde het gebouw met zijn glanzend koperen details en zalmkleurig marmer vooral vergane glorie uit. Het chique noch hippe Castle Heights, gelegen in een stad die juist op die pijlers dreef, voldeed perfect aan Evans wensen. Het was een magneet voor welgestelde conservatieven: chirurgen, senior partners, grijze pensionado's die al eeuwenlang lid waren van de countryclub. Een paar jaar geleden was er een middelmatige *point guard* van de Lakers komen wonen, waardoor de pers heel even alle aandacht op het gebouw had gericht, in dit geval onwelgevallige aandacht. Nadat de spits algauw weer was doorverkocht, konden alle bewoners weer verder met hun rustige en anonieme luxelevens.

Evan reed onder de overkapping door, gebaarde naar de parkeerwachter dat hij zijn auto zelf wilde wegzetten en reed toen de parkeergarage in. Hij parkeerde zijn pick-up netjes op zijn plek tussen de twee pilaren, waardoor hij goeddeels aan het zicht werd onttrokken en zo min mogelijk werd bescheten door de tl-balken boven hem.

Nog veilig achter het stuur van zijn auto maakte hij de sok-tourniquet rond zijn onderarm los en bestudeerde de snee. De randen waren mooi schoon, maar verder was het een bende. Het bloed kleefde aan zijn vlassige armharen, en de wond was nog niet helemaal dicht. De schade was oppervlakkig. Zes, misschien zeven hechtingen.

Uit het handschoenvakje diepte hij zijn mobieltje op. De RoamZone was gemaakt van gehard zwart rubber, met een kunststof beschermplaat, en was uitgerust met een scherm van Gorilla Glass. Hij bewaarde hem binnen gehoorsafstand.

Altijd.

Nadat hij zich via een blik in zijn achteruitkijkspiegel ervan vergewist had dat hij alleen in de garage was, stapte hij uit en trok een van de zwarte truien aan die hij standaard achter de bestuurdersstoel bewaarde. Hij schoof de geluiddempers in een papieren boodschappentas en gooidde zijn bebloede overhemd en de sok erbovenop.

Nadat hij de batterij van de RoamZone gecontroleerd had (twee streepjes), liet hij het toestel in zijn voorste broekzak glijden en liep via de trap naar boven.

Toen hij bij de deur van de hal was aangekomen, stond hij zichzelf een diepe ademteug toe, ter voorbereiding op de overgang van de ene wereld naar de andere. Tweeëndertig stappen van deur naar lift, snel omhoog, dan was hij in veiligheid.

Hij stapte de hal binnen, waar de koele lucht naar verse bloemen geurde. Zijn schoenen knerpten op de tegels bij het doorkruisen van de menigte, hij glimlachte vriendelijk naar de inwoners die met hun boodschappentassen zeulden of in een geanimeerd telefoongesprek waren verwickeld. Hij was halverwege de dertig en redelijk fit, hoewel niet zo gespierd dat hij opviel. Gewoon een normale kerel, niet te knap.

Castle Heights ging prat op zijn veiligheidsmaatregelen, waarvan de door de beveiligers aangestuurde lift niet de minste was. Evan maakte een gebaar naar de beveiliging die met een batterij beeldschermen voor zijn neus achter de hoge balie zat.

‘Eenentwintig alsjeblieft, Joaquin,’ zei Evan.

Achter hem klonk een stem. ‘Waarom zeg je toch niet gewoon “penthouse”? Het is tenslotte de bovenste verdieping.’ Een klauwachtige hand greep zijn gewonde onderarm en kneep erin; Evan voelde onder zijn trui de pijn opvlammen.

Hij draaide zich om naar de gedrongen, gerimpelde vrouw aan zijn zijde – Ida Rosenbaum van 6G – en perste er een glimlach uit. ‘Daar hebt u volkomen gelijk in, mevrouw.’

‘En bovendien,’ vervolgde ze, ‘is er in de vergaderzaal op de tiende een VvE-vergadering. Die begint nu. Als ik me niet vergis, ben je de laatste drie keer niet meer geweest.’ Ter compensatie voor haar doofheid sprak ze buitensporig hard, waardoor meteen de hele lobby op de hoogte was van Evans aanwezigheidspercentage.

Een belletje kondigde de komst van de lift aan.

Mevrouw Rosenbaum verstevigde haar greep. Ze keek Joaquin dwingend aan. ‘Hij gaat naar de VvE-vergadering.’

‘Wacht! Hou die lift vast!’ De vrouw van 12B – Mia Hal – iPhone tussen de wang en de schouder geklemd, beukte met haar heup de glazen deur open, waarbij haar zware handtas de ene en haar zoon de andere kant op zwaaide.

Evan slaakte een vermoeide zucht en bevrijdde zijn arm behoedzaam uit de greep van mevrouw Rosenbaum terwijl ze samen de lift in stapten. Hij voelde het bloed weer lopen, het plakte aan de stof van de trui.

Mia hobbelde hun richting uit, haar acht jaar oude zoon aan zijn arm meeslepend, en zong gehaast in haar telefoon: ‘Lang zal ze leven, sorry-dat-mijn-auto-panne-kreeg-en-ik-naar-de-garage-moest-waar-ik-te-horen-kreeg-dat-ik-nieuwe-remschijven-nodig-heb-die-me-een-fortuin-gaan-kosten-en-ik-Peter-niet-van-school-kon-halen-en-hij-bij-een-vriendje-moest-blijven-waardoor-ik-niet-eerder-iets-van-me-heb-laten-horen, lang zal ze leven in de gloria.’

Ze tilde haar wang op en liet de telefoon in haar ruime handtas vallen. ‘Sorry! Sorry, dank je.’ Terwijl ze zich de lift in haastte, riep ze over haar schouder: ‘Hoi, Joaquin. Hebben we nu niet een VvE-vergadering?’

‘Klopt als een bus,’ antwoordde mevrouw Rosenbaum kortdaat.

Joaquin keek Evan met opgetrokken wenkbrauwen aan – ik kan er ook weinig aan doen man – waarna de liftdeuren achter hen dichtgingen. In een afgesloten ruimte bleek de geur van Ida Rosenbaums parfum ronduit overweldigend.

Het duurde niet lang voordat ze de relatieve stilte in de lift doorbrak. ‘Iedereen zit de hele tijd maar met die telefoon aan zijn oor,’ zei ze tegen Mia. ‘Weet je wie dat voorspeld heeft? Mijn Herb, God hebbe zijn ziel. Hij zei: “Er zal een tijd komen dat mensen de godganse dag tegen een scherm aan praten en feitelijk niemand anders meer nodig hebben.”’

Terwijl Mia het gesprek voortzette, keek Evan naar Peter, die met zijn koolzwarte ogen naar hem opkeek. Zijn dunne blonde haar viel slap over zijn hoofd, op een pluk op zijn achterhoofd

na, die eigenwijs de zwaartekracht trotseerde. Op zijn gepro-
nonceerde voorhoofd prijkte een gekleurde pleister. Hij boog
zijn hoofd naar beneden om Evans voet te kunnen bekijken.
Langzaam werd Evan zich bewust van de koude luchtstroom
rond zijn blote enkel. De ontbrekende sok. Met een halfslach-
tige stap trok hij zijn aanstootgevende enkel uit het blikveld
van de jongen.

Mia's stem zweefde boven hem.

Ze had hem kennelijk een vraag gesteld. Hij sloeg zijn ogen
op en keek haar aan. Haar neusbrug werd bedekt door een zee
van lichte, in gedimd licht onzichtbare sproeten, haar glan-
zende kastanjebruine haar was een rommeltje. Hij was eraan
gewend geraakt haar in gehaaste éénoudermodus tegen te kom-
men – ladder in haar kous, ietwat buiten adem, hannesend met
een Batman-lunchtrommel en aktetas – maar het schijnsel van
de lampen waar ze voor stond, gaf haar een andere uitstraling.

'Sorry, wat zei je?' zei hij.

'Denk je ook niet?' herhaalde ze, Peter liefdevol door zijn
haar strijkend. 'Dat het leven maar saai zou zijn zonder men-
sen die alles ingewikkeld maken?'

Evan voelde de doorweekte stof van de mouw tegen zijn arm.
'Zeker,' zei hij.

'Mama? Mama. Mama. Mijn pleister laat los.'

'Dat bedoel ik nou,' zei Mia tegen mevrouw Rosenbaum, die
haar glimlach niet beantwoordde. Mia rommelde wat in haar
handtas. 'Ik moet er hier ergens nog een hebben.'

'Die van de Muppets,' zei Peter. Hij had een schorre stem
waardoor hij ouder klonk dan zijn acht jaar. 'Ik wil Animal.'

'Je hebt Animal al. Die zit op je bolletje.'

'Dan Kermit.'

'Kermit hebben we vanochtend al gebruikt. Miss Piggy?'

'Echt niet. Gonzo.'

'Hier is Gonzo!'

Terwijl ze met haar duimen de nieuwe pleister opplakte en
Peter daarbij tegelijkertijd een zoen op zijn hoofd gaf, waagde

Evan het een korte blik naar beneden te werpen, in zijn mouw. Het begon door te lekken, de zwarte stof rond zijn onderarm werd steeds donkerder. Hij maakte een beweging waardoor de twee geluiddempers in de papieren zak naast hem duidelijk hoorbaar tegen elkaar aan tikten. Op de zak was een natte plek ontstaan – de doorbloede sok had doorgelekt. Hij beet op zijn tanden, wist de zak om te draaien en hem met de gevlekte kant naar de muur op de grond te zetten.

‘Evan is het, toch?’ Mia verlegde haar aandacht weer naar hem. ‘Wat doe je ook alweer?’

‘Importeur.’

‘O? Waarvan?’

Hij keek vluchtig naar de liftknoppen. De lift leek bijzonder traag te gaan. ‘Industriële reinigingsproducten. We leveren voornamelijk aan hotels en restaurants.’

Mia leunde met haar schouder tegen de muur. Vanwege een ontbrekende knoop viel haar goedkope blazer ver open, waardoor haar overhemd goed zichtbaar werd. ‘Nou? Zou je niet eens vragen wat ik doe?’ Ze klonk opgewekt en sprak op haast flirtende toon. ‘Zo voer je nou een gesprek.’

Officier van justitie, schaal 3, Torrance Courthouse. Iets meer dan vijf jaar geleden weduwe geworden. Had een paar maanden geleden haar bescheiden appartement op de twaalfde verdieping gekocht met het restant van de levensverzekering.

Evan toverde een minzame glimlach op zijn gezicht. ‘En wat doe jij?’

‘Ik ben,’ zei ze, gespeeld pompeus, ‘officier van justitie. Haal je dus maar niets in je hoofd.’

Hij hoopte maar dat in het geluid dat hij produceerde voldoende bewondering doorklonk. Ze knikte instemmend en diepte uit haar handtas een maanzaadmuffin op. Vanuit zijn ooghoek zag Evan dat Peter zijn ontblote enkel met meer dan normale belangstelling gadesloeg.

De lift stopte op de negende verdieping. Een bonte club bewoners, net vertrokken uit de gemeenschappelijke ruimte,

stapte onder aanvoering van Hugh Walters, de voorzitter van de VvE en monoloogafsteker bij uitstek, de lift in. ‘Uitstekend, uitstekend,’ zei hij. ‘Het is heel belangrijk dat we vanavond een hoge opkomst hebben. We gaan stemmen over de consumpties die we in de ochtend in de lobby willen gaan verkopen.’

Evan zei: ‘Eigenlijk moet ik...’

‘Decaf of gewone.’

‘Wie drinkt er überhaupt nog decaf?’ vroeg Lorilee Smithson, 3F, een derde echtgenote met een gezicht dat dankzij decennia plastische chirurgie vagelijk aan dat van een kat deed denken.

‘Mensen met een hartritmestoornis,’ zei mevrouw Rosenbaum.

‘Schei toch uit, Ida,’ zei Lorilee. ‘Je doet alleen maar zo denigrerend omdat ik mooi ben.’

‘Nee. Ik praat zo denigrerend omdat je dóm bent.’

‘Wat mij betreft zetten we komboecha op de kaart,’ zei Johnny Middleton, 8E. Johnny, een veertiger met haarimplantaten, was een aantal jaar geleden samen met zijn vader, een gepensioneerde CFO en weduwnaar, in het pand komen wonen. Johnny droeg zoals gewoonlijk een trainingspak met daarop het logo van de sportschool waar hij al twee jaar een cursus gemengde vechtsporten volgde of waar hij in elk geval oeverloos over praatte. ‘Het bevat zowel probiotica als antistoffen. Veel gezonder dan decaf.’

Er kwamen nog een paar bewoners binnen, waardoor Evan tegen de achterwand gedrukt werd. Zijn huid tintelde; zijn bloed gonsde van ongeduld. Zijn zelfbeheersing was door oorlogstaferelen en langdurig verblijf in zeer gevaarlijke gebieden gestaald, maar met het koetjes-en-kalfjesgeneuzel in Castle Heights wist hij zich nog altijd geen raad. Mia keek op van haar muffin en rolde met haar ogen.

‘We hebben de laatste tijd niet veel van u vernomen, meneer Smoak,’ zei Hugh op zijn vertrouwd hooghartige toon. Evan werd aangekeken door een paar ogen achter een bril die zo ou-

derwets was dat hij er inmiddels weer mee door kon. ‘Mogen we uw mening horen over het ontbijtdrankdilemma?’

Evan schraapte zijn keel. ‘Persoonlijk heb ik weinig behoefte aan komboecha.’

‘Dat verandert wel als je eens een keer buiten werkt in plaats van de hele dag met spreadsheets loopt te klooien,’ semifluisterde Johnny, wiens schimpscheut aan Lorilee een giechel ontlokte maar bij de rest voor verwijtende blikken zorgde.

Evan, die vocht tegen zijn ongeduld, keek naar beneden en zag de vlek op zijn mouw langzaam groter worden. Nonchalant sloeg hij zijn armen over elkaar en bedekte het bloed.

‘Je trui,’ fluisterde Mia. Ze boog zich voorover, waardoor hij getroffen werd door de aangename geur van haar citroengrascrème. ‘Hij is nat.’

‘Ik heb geknoeid in de auto,’ zei Evan. Omdat haar ogen aan zijn mouw bleven haken, voegde hij eraan toe: ‘Druivensap.’

‘Druivensap?’

De lift kwam abrupt tot stilstand.

‘Wauw,’ zei Lorilee. ‘Wat gebeurt er?’

Mevrouw Rosenbaum zei: ‘Misschien heb je met je verbouwde lippen per ongeluk de noodrem geraakt.’

De bewoners begonnen onrustig heen en weer te dreutelen, als vee in een kraal. Evans aandacht werd getrokken door een schim naast hem, een kruipende Peter, die met zijn kleine vingers steeds dichterbij Evans broekspijp kwam en klaarstond om die vreemd genoeg ontblote enkel te onthullen. Evan trok zijn voet terug en schopte daarbij per ongeluk de papieren zak omver. Een van de geluiddempers rolde eruit, de metalen cilinder rolde rinkelend over de grond.

Heel even sperde Peter zijn ogen wijd open, en toen greep hij de geluiddemper en stopte hem terug in de zak.

‘Peter,’ zei Mia. ‘Sta op. We kruipen toch niet meer over de grond? Wat ben je aan het doen?’

Bedremmeld stond hij op en draaide zijn ene hand rond in de andere.

‘Ik heb iets laten vallen,’ zei Evan. ‘Hij heeft het alleen maar voor me opgeraapt.’

‘Wat wás dat in godsnaam?’ vroeg Johnny.

Het leek Evan verstandig die vraag als een retorische te beschouwen.

Toen Johnny eindelijk de rode schakelaar weer had omgehaald, vervolgde de lift zijn weg omhoog. Toen ze de tiende verdieping hadden bereikt, hield Hugh de deur open. Hij keek eerst Peter aan en toen Mia. ‘Ik reken er maar niet op dat je oppas hebt geregeld?’

De oren van de ongeveer acht vrouwen binnen gehoorsafstand spitsten zich.

‘Ik ben een alleenstaande moeder,’ zei Mia.

‘In het VvE-reglement staat expliciet dat kinderen niet welkom zijn tijdens commissievergaderingen.’

‘Wat je wilt, Hugh.’ Mia schonk hem een stralende glimlach. ‘Als je maar weet dat jij de stemming over die hangende begonia’s bij het zwembad gaat verliezen.’

Hugh trok zijn wenkbrauwen op en liep samen met de anderen de gang op. Evan wilde achterblijven met Mia en Peter, maar mevrouw Rosenbaum stak haar arm naar achteren en legde haar hand opnieuw op zijn onderarm, waardoor alle vers gevormde korstjes onder zijn trui weer opensprongen. ‘Kom op,’ zei ze. ‘Wie in dit gebouw wil wonen, moet zijn steentje bijdragen, net als ieder ander.’

‘Het spijt me,’ zei Evan. ‘Mijn spreadsheets wachten op me.’

Hij bevrijdde zich uit de greep van mevrouw Rosenbaum. Haar gerimpelde vingertoppen zaten onder zijn bloed. Hij legde zijn hand eventjes formeel op de hare en benutte dit gebaar als dekmantel om met zijn andere hand de hare schoon te vegen voordat hij hem weer de lift in trok.

De deuren gingen dicht. Mia vouwde het restant van haar maanzaadmuffin in de papieren verpakking, stopte hem in haar tas en sloeg haar ogen ten hemel. Zwijgend vervolgden ze hun weg omhoog, Evan met de zak inmiddels in zijn hand,

waarvan hij het bovenste deel verfrommeld had om de vlek te maskeren. Hij stond met zijn sokloze voet en zijn bebloede mouw tegen de muur en probeerde ze zo goed mogelijk aan het zicht van Mia en Peter te onttrekken.

Peter staarde in het niets voor zich uit. Toen ze bij de twaalfde verdieping waren, zei Mia hem gedag en stapte uit de lift, met Peter in haar kielzog. Op het moment dat de deuren zich achter hen sloten, kwam er plots een kleine hand tevoorschijn die de deuren weer deed openschuiven.

Daar verscheen Peters gezicht, wiens ernstige gelaatsuitdrukking contrasteerde met de Gonzo-pleister op zijn voorhoofd. 'Bedankt dat je me uit de brand hebt geholpen,' zei hij.

Voordat Evan iets had kunnen terugzeggen, waren de deuren opnieuw dichtgeschoven.